

der bliver Penge tilovers. Naar Forslagene om disse Penges Anvendelse nu kommer og kommer fortrinsvis som en Lettelse af Formueskatten, vil det yderligere belyse Ministeriets Karakter. Naar der foreligger et Forslag — og efter den højtærede Finansministers Tale er jeg ikke i Tvivl om, at det snart vil foreligge — med Formueskattens Lettelse som Hovedpunkt, og det hørte vi jo af den ærede Ordfører for Venstre, at Venstre nu gik ind for med fuld Musik, saa er Billedet færdigt, saa har vi Karakteren af det nuværende Regimente.

Hvis man vilde handle forsvarligt med de Penge, man nu faar tilovers, med de betydelige Midler, man har plyndret Smaafolk for, hvis man vilde anvende disse uretfærdigt indvundne Penge paa en rimelig Maade, saa lettede man de tyngende Afgifter og Skatter, som endnu hviler paa visse Erhvervsgrene, saa lod man det være det første fremfor at lette Formueejerne, der ubetinget bør være de sidste, naar der skal være Tale om at lette det for nogen. Jeg siger dette, for at man ikke skal nære nogen som helst Tvivl: Socialdemokratiet har ikke i Sinde at medvirke til en Fortrinslettelse af Formueejernes Stilling, der er talrige andre, hvis Liv er tyngt af Afgifter paa en urimelig haardhændet Maade, som vi, hvis der endelig er Penge til Raa-dighed, vilde foretrække at anvende dem til.

Jeg hørte, at den højtærede Finansminister, da han talte om disse Skattelettelser, reserverede nogle Millioner, som formentlig skulde anvendes til Renter af det Laan, som han forudsaa til Ordning af Landmandsbankens Forhold. Jeg ved naturligvis ikke, hvor nær denne Sags Ordning er, men jeg ved, at man med største Rædsel imødeser, hvad der i Øjeblikket forberedes i denne Sag; og nu, da jeg berører dette, maa jeg sige, at det er mig ubegribeligt, at der stadig skal nye Kræfter til Forberedelsen af denne Landmandsbanksag, og navnlig, at fremmede Bankledere enkeltvis sættes til Undersøgelse og Planlæggelse af Konkurrentens Forhold. Hvis Undersøgelsen er naaet saa vidt, at man kan begynde Planlægningen af den nye Tid, saa synes det mig særdeles nærliggende, at man paalægger Statens mange Repræsentanter at gøre det første og det grundlæggende Arbejde i denne Planlægning. Der findes i Landmandsbanken to Direktører, anstændigt lønnede, som man maa kunne paalægge et vist Arbejde, og man behøver jo ikke at mistænke disse Direktører, for de er udnævnt af et Ven-

streministerium i en svunden Tid. Der sidder et Bankraad og en Bestyrelse i Landmandsbanken, og de allerfleste er udnævnt af samme Venstreministerium; kun een — sørgelig Ihukommelse — har jeg Ansvaret for.

Jeg siger: Var det ikke rimeligt, hvis den højtærede Regering ønsker en Planlæggelse af denne Banks Fremtid, at det første Arbejde blev gjort af den Ledelse, af de ansvarlige Direktører og Bankraadsmedlemmer og Bestyrelsesmedlemmer, som Venstre i sin Tid selv har udpeget? Hvad Mening er der i at kalde snart paa Per og snart paa Poul og sætte dem til at undersøge og gøre op og regne ud, paa hvilken Maade denne Landmandsbank skal splittes og deles og ledes i Fremtiden?

Det var i hvert Fald nærmere at gaa til Bankens Ledelse end at gaa til den fallerede Diskontobanks tidligere Direktør. Ministeren har hverken gavnet Manden eller Sagen ved det, han her foretog. Jeg havde som mange andre megen Sympati med den Mand, som er kaldt hjem for at gøre op Status og andet vedrørende Landmandsbanken, med den Mand, der havde den Vanskæbne at blive revet omkuld ved andres Fejlgreb og ved andres Svigten; jeg havde gerne set, at denne Mand var kommet ind i Virksomheder, som kunde have taget hans Evner i Brug og givet ham den Stilling i Samfundet, som han ubetinget havde Krav paa. Men man har handlet uhyre ilde imod ham ved at give ham en Opgave, som *maatte* udfordre til Kritik. Han kunde have varetaget Hundreder af andre Opgaver, uden at nogen vilde have rejst den mindste Indvending derimod, men han kunde ikke efter det, der var gaaet forud, sættes til at gøre en Banks Engagementer og en Banks Status op. Der er i dette Forhold alt for mange, som savner Tillid netop til en saadan Opgaves Løsning fra denne Mands Side.

Jeg beklager altsaa, at Ministeren har ladet sig lede til at gøre dette Skridt; ikke mindst beklager jeg det for den paagældende Mands Skyld. Dette Skridt har sammen med de forudgaaende Handlinger og den mislykkede Lovgivning i forrige Samling paa ny kaldt Uro frem om Landmandsbanken, og det tjener hverken Bankens eller Statens Interesser.

Maa jeg med det samme, medens jeg er ved et Forhold, der angaar den højtærede Handelsminister, forespørge, om den højtærede Minister i Forholdet til Nationalbanken har ført de Forhandlinger videre,